

SENTIR-SE DIFERENT

Hi havia una vegada a Barcelona un noi que es deia Max. Tenia onze anys i anava a cinquè de primària a una escola prop del mar. Aquest noi vivia amb el seu germà, la seva germana i els seus pares. En Max no tenia molts amics, només en tenia 3. Es deien Liam, Pere i Àlex.

El seu grup d'amics era tan reduït perquè ningú l'acceptava. A vegades plorava per coses que una altra persona no ho faria. Com per exemple quan es posava nerviós pels exàmens i li feia mal la panxa, es prenia els exàmens molt a pit, era molt autoexigent, si feia una cosa una mica malament, podia estar uns dies molt trist i afectat. La cosa era que s'ho prenia molt malament. Tota la gent li deia ploramiques, nen petit, bebè... I en sortir de l'escola, quan arribava a casa es posava a plorar sense parar. Per sort hi havia més gent així, com la seva família i els seus 3 amics. L'entenien, l'ajudaven, però sobretot l'escoltaven. Sempre que algú es ficava amb ell li defenien i això són amics de veritat. Ell veia a la gent popular de l'escola amb molts amics; tot i això, ell preferia el seu grup que era meravellós.

Un dia en Max va parlar amb els seus mestres i els va explicar que ell plora quan li molesten les etiquetes, se sent diferent, es frustra, quan pensa massa... Això era ser **SENSIBLE**. Ser sensible, no eren totes les coses horribles que li deien, sinó que et fa ser millor persona i veure les coses d'es d'una altra perspectiva. Els mestres van decidir fer un dia per explicar què és la **SENSIBILITAT**. Des d'aquell dia a l'escola d'en Max es van posar tots els nens al seu lloc i van veure que ser sensible és com tenir un superpoder. I que encara que no ho creguis tu també pots ser sensible.